

[Økonomiministeren.]

Ivar Nørgaard med, at en ophævelse af denne rationering jo ikke er noget, der vil ske nu, men først efter at de foreslåede foranstaltninger er gennemført og begyndt at virke, og det vil være naturligt at gå den vej, at vi gradvis forøger de gældende kvotaer som en forberedelse til en frigivelse.

Flere ordførere har givet udtryk for frygt for, at de foreslåede foranstaltninger ville føre til et opsving for et gråt eller endog et sort kapitalmarked. Imidlertid tyder den statistik, som Nationalbanken fører over tinglysninger af pantebreve til det private lånemarked, kun på, at der har været en ganske svag stigning i dette private markedes andel af hele obligations- og pantebrevsmarkedet igennem de år, hvor obligationsrationeringen var gældende, og hvor der altså ikke var fri adgang til det regulære obligationsmarked. Det private pantebrevsmarkedets andel steg fra omkring 14 til en 16-17 pct., men er faldet igen nu i det sidste år, og der er næppe grund til at vente store udsving, endsige dramatiske udsving, heri på grund af de jo i virkeligheden meget beherskede ændringer i lånegrænserne, der nu foreslås.

Hr. Ivar Nørgaard spurgte, hvordan den danske skibskreditordning virker i forhold til de subsidier, som andre lande, åbent eller skjult, giver deres eksport af nybyggede skibe. Jeg vil hertil svare, at der i OECD er truffet aftale om ikke at yde støtte til eksportkreditter for skibe på gunstigere vilkår end 6 pct.s rente, 8 års løbetid og 80 pct. af kontraktsummen, og den danske ordning svarer hertil. Ganske vist er vores rente kun 5½ pct., men så ydes der et administrationsgebyr, som bringer den reelle renteydelse stort set op på 6 pct. Men den særlige forhånds-låneordning, som Danmark hidtil har haft, har ikke haft noget tilsvarende i andre lande, og vi har derfor fundet, at en ophævelse af denne ordning ikke ville stille de danske værfter ringere end andre landes i den internationale konkurrence om at byde tilfredsstillende kreditbetingelser, og da det jo er sådan, at ordningen er ophævet for byggeriet, så har vi fundet det rigtigst at gøre det også for værfterne og at gøre det på et tidspunkt, hvor beskæftigelsen på værfterne jo er sikret langt frem i tiden. Jeg skal gerne tilføje, at en række lande ud over

støtten til skibskreditter støtter værfterne ved forskellige former for produktionssubsidier. Det er et handicap, som den danske og den øvrige nordiske værftsindustri har kunnet overvinde i kraft af sin større effektivitet.

Må jeg til slut beklage, at det var så småt både med alternative forslag og med udtryk for samarbejdsvilje i oppositionens ordførtaler i går. Men jeg vil gerne sige, at det trods alt er mit håb, at der kan blive en frugtbar forhandling i dit nedsatte udvalg, og regeringen vil for sit vedkommende være åben over for de konstruktive forslag, som måtte komme på bordet under en sådan forhandling.

Boligministeren (Hastrup): Jeg skal gøre nogle bemærkninger hovedsagelig i anledning af hr. Helge Niensens indlæg under debatten her i går. Jeg vil gerne begynde med at sige, at hvis dette indlæg skal tages som udtryk for socialdemokratiets holdning under de forestående forhandlinger om den økonomiske politik og om boligpolitikken, så varsler det unægtelig ikke godt. Det var efter min mening et indlæg, der var lige så spækket med postulater og polemiske bemærkninger, som det var blottet for konstruktive tanker. Men jeg tillader mig ikke desto mindre at tvivle på, at et så stort parti som socialdemokratiet, der har spillet en så væsentlig rolle for vort samfunds udvikling hidtil, virkelig skulle have besluttet sig til på forhånd at sætte sig uden for den indflydelse, der er mulighed for at øve på disse for befolkningen meget væsentlige områder.

Hr. Helge Nielsen gik ud fra nogle forudsætninger, som jeg aldeles ikke kan anerkende. Han hævdede, at de forslag, regeringen har fremsat, vil give et lavere antal lejligheder pr. år, friste til at bygge mindre lejligheder og fordyre boligen. Men forslagenes hensigt er at øge opsparingen navnlig til boligformål, at tilvejebringe større omkostningsbevidsthed og at skærpe konkurrencen inden for byggeområdet. I den udstrækning dette sker, vil der ikke blive tale om et mindre, men om et mere stabilt grundlag for byggeriet og derved også for et bedre og billigere boligbyggeri.

Jeg bemærkede mig hr. Ømanns udtalelse om, at det gjaldt om at nå frem til en